

Dissabte passat, durant un esmorzar insòlit que acabà a les set de la vesprada, vaig poder conversar amb alguns amics sobre el **decret** del Govern que fulmina el dret del treballador a obtenir l'indefinit després d'haver encadenat contractes temporals durant dos anys en una mateixa empresa. No em va sorprendre que bona part de la colla esmorzadora estigués d'acord amb la **vaselina** del ministre. Els amics, molts d'ells assalariats indefinits amb càrrecs intermedis, i també algun empresari, es queixaven amargament que, passats dos anys, havien de prescindir de *bons* treballadors perquè la llei els obligava a mantenir indefinidament un lloc de treball que els actuals trastorns del mercat no poden garantir. Mentrestant, servidor rumiava que la botifarra de ceba que s'empassava tampoc no podia garantir una bona digestió. Millor no abusar. Jo insistia: si aquests *bons* treballadors havien aconseguit encadenar els darrers dos anys -i anys de crisi, per cert- i havien ocupat un lloc necessari a l'empresa, per què no havien de convertir-se en treballadors tan indefinits com els meus amics? Botifarra de ceba. *És que el mercat...* La **procacitat** del ministre ex-sindicalista, «*preferimos un contrato temporal a un parado*», podria resultar d'allò més filantròpica en els temps que corren, però la traducció a la realitat, al llenguatge dels drets laborals, és desastrosa: «*preferim un esclau a un aturat*». Botifarra de ceba. Arribem, doncs, al moment de les grans rebaixes, de la superoferta a la patronal d'un estoc **creixent** de braços mutilats a les oficines de l'INEM. El ministre té ple a vessar l'escorxador i vol despatxar algunes tones de sangueta per a la campanya electoral. Què bé, em vaig dir finalment, que per fi polítics i ciutadans ens preocupem *tant* pels aturats i pels *bons* assalariats temporals. Botifarra de ceba. En acabar, vaig rotar llargament.

«*Glòria al treball*», per la Banda Musical de l'Albufera